

Arrest

nr. 320 488 van 22 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Place Léopold 7/1
5000 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 september 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 314 061 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 oktober 2024 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen wordt.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat S. DELHEZ verschijnt voor verzoeker en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn.

Op 28 september 2024 legde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker het bevel op om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing.

Tegen de voormelde beslissing diende verzoeker reeds een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 314 061 van 7 oktober 2024 werd dit beroep verworpen.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: (...)

voornaam: (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Senegal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.11.2023 dat hem betekend werd op 28.11.2023 en het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.05.2024.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 23.05.2023 werd bij beslissing van 14.06.2023 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 23.05.2023. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in het eerste en enige middel de schending aan van artikel 40 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de hoorplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Dat hij in kennis is gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met een beslissing om te blijven.

Deze beslissing is gebaseerd op verschillende gronden.

Dat deze verschillende gronden moeten worden geanalyseerd.

- Het recht op verhoor

Overwegende dat in de bestreden beslissing wordt beklemtoond dat verzoeker op 28 september 2024 door de politiezone Brussel-Hoofdstad Elsene is verhoord en dat met zijn verklaringen rekening is gehouden bij de vaststelling van de beslissing.

hier dient te worden herinnerd dat een verhoor door de politiediensten een heel ander doel heeft, dat geenszins verenigbaar lijkt met de doelstellingen die met het verhoor van verzoeker in het kader van de onderhavige administratieve procedure worden nagestreefd.

Dat verzoeker bovendien door de politiediensten is verhoord om redenen die niet uit het bestreden besluit blijken, en dat in het bestreden besluit geen melding wordt gemaakt van het feit dat van verzoeker is verlangd dat hij reageerde op een formulier voor het recht om te worden verhoord.

Dat dit verhoor kennelijk heeft plaatsgevonden terwijl verzoeker, die van zijn vrijheid was beroofd, zich in een kennelijk kwetsbare toestand bevond en niet werd bijgestaan door een raadsman.

Dat de antwoorden die de wederpartij beweert in aanmerking te hebben genomen, uiteindelijk antwoorden zijn die verzoeker heeft gegeven in het kader van een totaal andere zaak die geen betrekking heeft op zijn administratieve procedure.

Het waren gewoon vragen van de politie over verzoekers persoonlijke situatie.

Het is niet bekend welke vragen aan verzoeker zijn gesteld en of zij betrekking hadden op de onderhavige procedure dan wel op zijn situatie in Frankrijk.

Het is van wezenlijk belang te benadrukken dat verzoeker is verhoord zonder dat daarbij een advocaat aanwezig was en dat hij zich op dat moment in een zeer kwetsbare situatie bevond, aangezien hij net door de politie was gearresteerd nadat hij een aantal dagen op straat had rondgezworven.

Deze woorden weerspiegelen geenszins de realiteit van zijn situatie, die veel complexer is.

Dat verzoeker in feite onlangs zijn land van herkomst heeft verlaten vanwege de gebeurtenissen die hij daar heeft meegemaakt en dat hij niet wenst terug te keren.

Dat antwoorden, en met name korte antwoorden, niet aanmerking kunnen worden genomen.

Het staat buiten kijf dat verzoeker in aanmerking had moeten komen voor een aanvullende hoorzitting die uitsluitend betrekking had op zijn administratieve situatie, quod non in casu-

Het bestreden besluit bevat een bijzonder korte en geenszins gedetailleerde motivering,

Een dergelijke motivering kan niet als toereikend worden beschouwd, aangezien verzoeker niet naar behoren is gehoord en de beschikking derhalve niet met de werkelijkheid overeenstemt.

Indien een dergelijke hoorzitting had plaatsgevonden, had verzoeker zijn situatie in België concreet kunnen toelichten en de door hem ingestelde vordering kunnen toelichten.

Hij had ook een advocaat kunnen raadplegen om zich naar behoren te laten adviseren over de elementen die op een dergelijke hoorzitting moeten worden benadrukt.

Dat het hof dus enkel kan oordelen dat verzoeker niet rechtsgeldig door de tegenpartij had kunnen worden gehoord.

Dat dit recht simpelweg de huidige transcriptie is van het Latijnse adagium "audi alteram partem" alsmede het beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgplicht.

Dat de draagwijdte van dit beginsel is vastgelegd door de Raad van State in het arrest Lindenberg.

Dat de Raad van State dit voorafgaand verhoor vereist voor alle "ernstige" maatregelen, die de Raad van State definieert als maatregelen waarvan "de gevolgen ernstige gevolgen kunnen hebben voor de situatie of de belangen" van degenen tot wie de maatregelen zijn gericht

(RvS arrest 179.795 dd. 18 februari 2008).

Dat niet wordt betwist dat het bestreden besluit een ernstige maatregel vormt waarvan de gevolgen verzoekers situatie ernstig zullen aantasten aangezien hij gedwongen zal zijn België te verlaten.

Dat dit beginsel enkel van toepassing is wanneer de wederpartij ter zake discretionaire bevoegdheid heeft.

Ook hier bestaat er geen twijfel over dat dit het geval is.

Dat de DVZ verzoeker voor zijn beslissing had moeten verhoren, of hem op zijn minst de mogelijkheid had moeten bieden om zich uit te spreken over de eventuele kennisgeving van deze beslissing, teneinde te voldoen aan een tweeledig doel dat in de rechtspraak van de Raad van State voortdurend in herinnering wordt gebracht, namelijk " enerzijds de overheid in staat te stellen een beslissing te nemen met volledige kennis van zaken en anderzijds de kiezer in staat te stellen zijn argumenten naar voren te brengen met het oog op de ernst van de maatregel die de overheid jegens hem gaat nemen " (RvS, arresten nr. 197.693 van 10 november 2009 en RvS., arrest nr. 212.226 van 24 maart 2011 en ter herinnering aan het beginsel RvS., arrest nr. 218.302 van 5 maart 2012 en RvS-, arrest nr. 218.303, van 5 maart 2012).

Dat uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat wanneer de tegenpartij voornemens is een dergelijke beslissing ten aanzien van de verzoeker te nemen, zij de verzoeker eerst moet horen.

De Raad van State herinnerde eraan dat " dit recht om te worden verhoord eenieder de mogelijkheid biedt om zijn standpunt tijdens de administratieve procedure op een nuttige en effectieve manier kenbaar te maken, en wel voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen ongunstig kan beïnvloeden. De regel dat de persoon tot wie een voor hem ongunstig besluit is gericht, in de gelegenheid moet worden gesteld zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat het besluit wordt genomen, is bedoeld om ervoor te zorgen dat de bevoegde autoriteit met alle relevante factoren rekening kan houden. Het recht om te worden gehoord voordat een dergelijk besluit wordt genomen, moet de bevoegde nationale instantie in staat stellen de zaak op zodanige wijze te onderzoeken dat zij met volledige kennis van zaken een besluit kan nemen en dit besluit' afdoende kan motiveren, zodat de betrokkene in voorkomend geval zijn recht van beroep geldig kan uitoefenen (HvJEU, C-249/13, 11 december 2014, XXX, punten 36, 37 en 59)." om vervolgens te verklaren dat "gelet op het voormelde doel van het recht om te worden gehoord, de wederpartij verplicht is om inlichtingen in te winnen op grond waarvan zij met kennis van zaken een beslissing kan nemen ' en te concluderen dat door in wezen te oordelen dat het recht om te worden verhoord enkel vereiste dat de rekwirant in staat moest zijn om zijn zaak spontaan aan de wederpartij voor te leggen, het bestreden arrest de draagwijdte van dit recht onjuist heeft uitgelegd " (RvS., arrest nr. 230.257 van 19 februari 2015, p. 6-7).

Dat indien verzoeker had kunnen worden gehoord, hij de nodige toelichtingen en stukken had kunnen overleggen, quod non in casu.

Om deze reden weerspiegelt het bestreden besluit geenszins de werkelijkheid en is het kennelijk onrechtmatig.

- Geen redenen

Overwegende dat het bestreden besluit, zoals elk administratief besluit, naar behoren met redenen moet zijn omkleed, zowel feitelijk als rechtens.

Dat deze verplichting is gebaseerd op de in het middel genoemde wettelijke bepalingen.

In casu moet worden vastgesteld dat het bestreden besluit een onnauwkeurige en tegenstrijdige motivering bevat.

De wederpartij stelt dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de twee eerdere bevelen om het land te verlaten die hem zijn betekend.

Dat verzoeker echter in juli 2024, terwijl hij in het detentiecentrum MERKSPLAS werd vastgehouden, spontaan is vrijgelaten door de wederpartij, die in werkelijkheid niet in staat was om dit bevel om het land te verlaten uit te voeren en verzoeker terug te sturen naar SENEGAL.

Dat eiser om die reden is vrijgelaten.

Dat de wederpartij dus redelijkerwijs niet kan stellen dat verzoeker zich niet heeft gehouden aan de eerdere bevelen om het land te verlaten die hem zijn meegedeeld, zonder de in het middel genoemde bepalingen te schenden.

Aldus kunnen de bestreden besluiten in geen geval als voldoende gemotiveerd worden beschouwd.

De bestreden besluiten schenden de in het middel genoemde bepalingen.

- Privé- en familielevens

➔ *Beginnelsen*

Overwegende dat het recht op een privé- en gezinsleven een grondrecht is dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende

“(1) Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Er mag geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht plaatsvinden, behoudens voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid of de openbare veiligheid, voor het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 8 van het EVRM is een hogere wettelijke norm die een fundamenteel recht vastlegt waarop individuen zich rechtstreeks kunnen beroepen voor de administratieve en gerechtelijke autoriteiten in België.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld dat de loutere fysieke aanwezigheid van een persoon op het grondgebied van een lidstaat hem of haar recht geeft op de door het EVRM gewaarborgde bescherming, ongeacht zijn of haar status.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “ privéleven ” en “ gezinsleven ” niet.

In dit verband is het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van mening dat “ privéleven ” een breed concept is dat zich niet leent voor een uitputtende definitie en dat het belangrijkste doel ervan is om de ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, van de persoonlijkheid van elk individu te waarborgen.

Volgens haar is het “ mogelijk noch noodzakelijk om te streven naar een uitputtende definitie van het begrip 'privéleven' Het zou echter te beperkend zijn om het te beperken tot een “intieme kring” waarbinnen iedereen zijn of haar persoonlijke leven kan leiden zoals hij of zij dat wil, en om de wereld buiten die kring volledig uit te sluiten. De eerbiediging van het privéleven moet tot op zekere hoogte ook het recht van personen omvatten om betrekking en met hun medemensen aan te knopen en te ontwikkelen

Artikel 8 beschermt daarom ook de persoonlijke, sociale en economische betrekkingen die het privéleven van ieder mens vormen”

Het “gezinsleven” omvat “ een geheel van feiten en werkelijkheden die zowel biologisch, sociologisch, juridisch als sociaal zijn ” en deze betrekkingen zijn “ divers en gevarieerd: betrekkingen met ouders, met echtgenoten, met kinderen, met broers en zussen, met vrienden, enz.

De rechtbank herinnerde eraan dat:

“Artikel 8 beschermt ook het recht om banden aan te gaan en te onderhouden met medemensen en met de buitenwereld , en omvat soms aspecten van iemands sociale identiteit [...]. Ongeacht of er al dan niet sprake is van een “gezinsleven”, vormt de uitzetting van een gevestigde immigrant een inbreuk op zijn of haar recht op eerbiediging van het privéleven. Het Hof zal op basis van de omstandigheden van de voorgelegde zaak beslissen of het passend is om zich te concentreren op het aspect “gezinsleven” in plaats van op het aspect “privéleven ” (Üner, reeds aangehaald,

[1] Eur. D.H., D. tegen het Verenigd Koninkrijk. 2 mei 1997

[2] Eur. Hof HR, Slivenko v. Letland, 9 oktober 2003, §96.

[3] J. ANDRIANTSIMBAZOVINA, “ Le maintien du lien familial des étrangers , in F. SUDRE (red.), Le droit au respect de la vie familiale au sens de la Convention européenne des droits de l'homme, Coll. Droit & Justice, nr. 38, Nemeis-Bruylant, Brussel, 2002, p. 213. §59) ».

Een analyse van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens leert ons dat " 295. Het essentiële bestanddeel van het gezinsleven is het recht om samen te leven, zodat de gezinsbanden zich normaal kunnen ontwikkelen (Marckx tegen België, 1979, 31) en de leden van een gezin samen kunnen zijn (Olsson tegen Zweden (nr. Het wezenlijke bestanddeel van het gezinsleven is het recht om samen te leven, zodat de gezinsbanden zich normaal kunnen ontwikkelen (Marckx tegen België, 1979, 31) en de leden van een gezin samen kunnen zijn (Olsson tegen Zweden (nr. I), 1988, 59). Het streven naar eenheid van het gezin en gezinshereniging in geval van scheiding zijn overwegingen die inherent zijn aan het door artikel 8 gewaarborgde recht op eerbiediging van het gezinsleven (Strand Lobben e a./Noorwegen [GC] 2019, § 205).

Verzoeker verwijst aldus naar het arrest NIEMIETZ tegen Duitsland van 16 december 1992, Serie A, nr. 251-B, blz. 33, § 29, met name gevolgd door het arrest HALFORD tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 juni 1997, waarin het Hof weliswaar oordeelde dat het "noch mogelijk, of noodzakelijk" was om te streven naar een uitputtende definitie van het begrip 'privéleven', oordeelde het Hof dat het te beperkend was om het te beperken tot een 'intieme kring' waarbinnen eenieder zijn privéleven naar eigen goeddunken kon leiden, en om de wereld buiten die kring volledig uit te sluiten. De eerbiediging van het privé-leven moet tot op zekere hoogte ook het recht van het individu omvatten om betrekkingen aan te knopen en te ontwikkelen met medemensen, ook in de professionele en commerciële sfeer.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest JOSEPH van 27 februari 2014 (rek.nr. 70055/10) voor eenieder die zich beroept op een schending van artikel 8 EVRM, een recht op een doeltreffende voorziening in rechte heeft verankerd " Het Hof is van oordeel dat verzoekster prima facie aannemelijke klachten had die zij voor de nationale rechterlijke instanties kon indienen op grond van zowel artikel 3 als artikel 8 van het Verdrag en dat bijgevolg artikel 13 van toepassing is".

Dat het niet in aanmerking nemen van de gezinsomstandigheden reeds door het Gerecht van eerste aanleg is gesanctioneerd, met name in arrest nr. 167.719 van 17 december 2016

« Le Conseil estime donc, suite à un examen prima facie, que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit dès lors être considérée comme sérieuse en ce que la décision attaquée n'est pas adéquatement motivée au regard de cette disposition. »

Wanneer er gevaar bestaat voor een inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé-leven of het familie- en gezinsleven, onderzoekt de rechter eerst of er sprake is van een privé-leven of een familie- en gezinsleven in de zin van het verdrag, alvorens na te gaan of dit door de bestreden handeling is geschonden.

Voor de beoordeling van het al dan niet bestaan van een privé- en gezinsleven moet uw Raad kijken naar het tijdstip waarop de bestreden maatregel is genomen

Bovendien moet het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, feitelijk worden beoordeeld.

In casu moet de nationale rechter onderzoeken of er sprake is van inmenging in het gezins- en/of privéleven.

Gelet op het feit dat de vereisten van artikel 8 EVRM, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, van de orde van een waarborg zijn en niet van een loutere goede of een praktische regeling, enerzijds, en op het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980, anderzijds, is het aan de administratieve overheid om, alvorens een beslissing te nemen, het geval zo grondig mogelijk te onderzoeken in het licht van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Dat de analyse van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens onverbiddelijk is door te stellen dat ". 414. Noch artikel 8 noch enige andere bepaling van het Verdrag kan aldus worden uitgelegd dat zij als zodanig het recht op een bepaald soort verblijfstitel garandeert. De door de autoriteiten voorgestelde oplossing moet de betrokkene echter in staat stellen zijn recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven ongehinderd uit te oefenen (B.A.C. tegen Griekenland, 2016, 35). Met name wanneer de verblijfstitel de betrokkene in staat stelt op het grondgebied van het gastland te verblijven en daar vrijelijk zijn recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven uit te oefenen, is de toekenning van een dergelijke verblijfstitel in beginsel een voldoende maatregel om aan de vereisten van artikel 8 te voldoen. In een dergelijk geval is het Hof niet bevoegd om zich uit te spreken over de vraag of het passend is om de betrokken vreemdeling een bepaalde juridische status te verlenen in plaats van een andere, aangezien die keuze tot de soevereine beoordeling van de nationale autoriteiten behoort (Hoti tegen Kroatië, 2018, § 121 ").

[1] Eur. D.H., Ezzoudhi tegen Frankrijk, 13 februari 2001, 25 ; Cour eur. Hof HR, Yildiz tegen Oostenrijk 31 oktober 2002, § 34; Eur. Hof HR, Mokrani tegen Frankrijk, 15 juli 2003, §21.

[2] Eur. Hof HR Conka tegen België, 5 februari 2002, §83.

➔ In casu

Overwegende dat verzoeker sinds 2017 in België woont en daarvoor al een jaar in België woonde.

In bijna 9 jaar heeft verzoeker zich noodzakelijkerwijs kunnen integreren in de Belgische samenleving en zowel een privéleven als een gezinsleven kunnen opbouwen.

Dat de wederpartij redelijkerwijs niet kan beweren dat verzoeker in 9 jaar geen privé- en gezinsleven in België heeft kunnen opbouwen.

Dat een dergelijke stelling niet realistisch lijkt.

Dat verzoeker in het bijzonder heeft gewerkt, een liefdesrelatie heeft gehad, aan extra-sportieve activiteiten heeft gedaan

Dat verzoeker in 2019 zelfs de vereniging "Vivre au grand jour", beter bekend als "les gays sans papiers", heeft opgericht.

Dat hij via deze vereniging een groot aantal mensen heeft kunnen ontmoeten en de meningsuiting van bepaalde mensen in een gelijkaardige situatie als de zijne heeft kunnen vrijwaren.

Dat deze vereniging het bewijs is dat hij grote dingen heeft bereikt in België en dat hij volledig geïntegreerd is.

Dat deze 9 jaar in het land hem in staat hebben gesteld een reeks vriendschappen te ontwikkelen en zich ook professioneel te ontplooiën.

Het valt dan ook niet te ontkennen dat verzoeker in België een privé- en gezinsleven had in de zin van artikel 8 EVRM,

Dat artikel 8 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Hamidovic van 4 december 2012 (rek.nr. 31956/05) beschermt de gezinseenheid.

In dat arrest stelde het Hof dat immigratiebeslissingen van staten een inmenging kunnen vormen in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8, lid 1, EVRM, in het bijzonder wanneer de betrokken personen voldoende sterke persoonlijke of familiebanden in het gastland hebben die waarschijnlijk ernstig zullen worden aangetast door het verwijderingsbevel.

In casu vormt het bestreden besluit een onevenredige inmenging in verzoekers privé- en gezinsleven, aangezien verzoeker, indien het bestreden besluit ten uitvoer wordt gelegd, gedwongen zou zijn om voor onbepaalde tijd elk contact met al zijn op het grondgebied aanwezige verwanten te verbreken en zou moeten terugkeren naar een land waarmee hij geen banden heeft.

Dat een dergelijke inmenging slechts toelaatbaar is indien zij evenredig is aan het nagestreefde doel.

Dat dit hier duidelijk niet het geval is.

Dat de wederpartij bovendien geen melding heeft gemaakt van het feit dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde vormde op grond waarvan de verwachting van een privé- en gezinsleven in België niet onevenredig zou zijn.

Verzoeker wordt geen enkel strafbaar feit ten laste gelegd.

Dat uit een analyse van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, geconfronteerd met de situatie van het onderhavige geval, volgt dat de betrokken beslissingen een flagrante schending vormen van de in het middel vermelde bepalingen.

In de bestreden besluiten wordt geen rekening gehouden met verzoekers privé- en gezinsleven.

Dat verzoeker bovendien wordt gedwongen om onder deze omstandigheden naar zijn land van herkomst terug te keren, hoewel hij dit bijna 9 jaar geleden heeft verlaten, vormt een kennelijke schending van artikel 3 EVRM.

De bestreden besluiten schenden dus de in het middel genoemde bepalingen.

- Het vluchtrisico

Overwegende dat de wederpartij ten slotte beweert dat verzoeker het risico loopt onder te duiken.

Dat verzoeker echter al 7 jaar zonder onderbreking in België verblijft en daar twee verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend.

Verzoeker kan dus niet als voortvluchtige worden beschouwd.

Dat bijgevolg, gelet op het voorgaande, voor zover in de bestreden beslissingen sprake is van het risico op onderduiken van verzoeker, deze beslissingen de in het middel vermelde bepalingen schenden.”

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 40 van de Grondwet. Dit artikel heeft evenwel louter betrekking op de rechterlijke macht, die wordt uitgeoefend door de hoven en rechtbanken. Verder in de uiteenzetting blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 22 van de Grondwet, dat betrekking heeft op de bescherming van het gezins- en privéleven, dat wel wordt toegelicht. De Raad gaat er dan ook vanuit dat de verwijzing naar artikel 40 van de Grondwet in de aanhef van het middel een materiële vergissing betreft en artikel 22 van de Grondwet bedoeld werd.

In het eerste onderdeel van het middel gaat verzoeker in op de hoorplicht, het adagium “audi alteram partem” en het zorgvuldigheidsbeginsel. In de bestreden beslissing staat dat hij werd gehoord door de politie en er wordt gemotiveerd dat met zijn verklaringen werd rekening gehouden. Volgens verzoeker heeft het gehoor door de politiediensten een heel ander doel, dat niet verenigbaar is met het doel van een verhoor in een administratieve procedure. Er wordt geen melding gemaakt van het feit dat verzoeker werd gevraagd te reageren op een formulier voor het recht te worden gehoord. Het gehoor heeft aldus niet plaatsgevonden en verzoeker, die van zijn vrijheid was beroofd, bevond zich bovendien in een kwetsbare toestand nu hij een aantal dagen op straat had rondgezworven en niet werd bijgestaan door een raadsman. De antwoorden waarmee de gemachtigde stelt rekening gehouden te hebben, zijn antwoorden die verzoeker heeft gegeven in het kader van een totaal andere zaak, die geen betrekking heeft op zijn administratieve procedure, maar louter vragen betreffen over zijn persoonlijke situatie. Het is niet duidelijk welke vragen werden gesteld en of ze betrekking hebben op de huidige procedure dan wel de situatie in Frankrijk. Verzoeker had opnieuw moeten gehoord worden uitsluitend aangaande zijn administratieve situatie, dan had hij zijn situatie in België concreet kunnen toelichten, de nodige stukken kunnen voorleggen en een advocaat kunnen raadplegen om zich te laten adviseren over de elementen die hij in een dergelijk gehoor had moeten benadrukken. Verzoeker heeft onlangs zijn herkomstland verlaten vanwege de gebeurtenissen die hij daar heeft meegemaakt waarom hij niet wenst terug te keren. Vervolgens geeft verzoeker een theoretisch betoog aangaande de hoorplicht, in het licht van rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie. Kern van dit betoog is dat het doel van de hoorplicht erin bestaat dat de bevoegde autoriteiten met volledige kennis van zaken een besluit moeten kunnen nemen en dat besluit afdoende moeten motiveren. Volgens verzoeker weerspiegelt het bestreden besluit in geen geval de werkelijkheid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Verzoeker kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door verweerder niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker in het eerste middel eveneens de schending aanvoert, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. Het arrest Boudjlida legt dienaangaande de verantwoordelijkheid duidelijk bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en waarbij de betrokkene zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 49, 50 en 55).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar

beperingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord op 5 mei 2024 en op 30 september 2024. Het gehoor waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing van 28 september 2024 blijkt betrekking te hebben op een administratief rapport waarin weliswaar bij elke vraag staat vermeld *“geweigerd”* en ook nog *“heeft geen verklaring”*. Het komt evenwel verzoeker toe als hij gehoord wordt door de politie, ook al is dat eventueel in het kader van een andere context, hieraan mee te werken. Hoe dan ook blijkt het gehoor dat verzoeker nog gehad heeft op 5 mei 2024, zie *“formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling”*, blijkt dat verzoeker heeft gemeld dat hij uit Senegal is vertrokken omwille van problemen. Hij legt uit dat zijn vriend in Senegal mishandeld werd en is gestorven als gevolg daarvan. Hij wil bijgevolg niet terugkeren aangezien hij er zich niet veilig voelt. Wat betreft zijn gezondheidssituatie legt verzoeker uit dat hij fysiek in orde is, maar psychisch niet. Verder lichtte hij toe dat hij geen partner heeft in België en ook geen familieleden. Hij verklaarde tot slot nog een kleine zus in Senegal te hebben.

Op 30 september 2024 werd verzoeker opnieuw gehoord in het gesloten centrum. Hij stelt opnieuw in Senegal veel problemen te hebben, dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze kent en hij niet begrijpt waarom de Belgische autoriteiten hem opnieuw willen terugsturen. Op de vraag of verzoeker een verzoek om internationale bescherming wenst in te dienen, antwoordde hij dat dit geen nut heeft aangezien hij al eerder een dergelijk verzoek indiende en zijn bewijsstukken *“in de vuilbak werden gegooit”*. Op de vraag of verzoeker een partner, kinderen of familie heeft in België of in Europa antwoordde verzoeker ontkennend.

Waar verzoeker in het verzoekschrift erover valt dat hij niet echt werd gehoord, maar veeleer een formulier diende in te vullen, wijst de Raad erop dat beide gehoren werden afgenomen door een ambtenaar. Het laatste gehoor door een sociaal assistent. Wat betreft het gehoor van 5 mei 2024 betreft dit inderdaad een ingevuld formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling. Zelfs indien het gehoor louter het invullen van een formulier zou betroffen hebben, quod non want er blijkt dat dit door een persoon P.S. werd afgenomen, dan nog vereist het hoorrecht enkel dat blijkt dat verzoeker op nuttige en dienstige wijze voor zijn belangen kon opkomen vooraleer de beslissing werd genomen. Er kan niet blijken dat het gehoor van 5 mei 2024 in dat opzicht niet nuttig is gebleken. Verzoeker werd inderdaad niet bijgestaan door een advocaat, maar ook dat is administratiefrechtelijk niet vereist, het betrof immers geen gehoor in het kader van een strafprocedure. Waar verzoeker stelt dat het gewoon vragen waren over zijn persoonlijke situatie, is dit inderdaad wat in casu moest gebeuren. Immers, in principe moet de gemachtigde op basis van artikel 7, alinea 1 van de Vreemdelingenwet, indien wordt vastgesteld dat een vreemdeling in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort en niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfstitel een bevel om het grondgebied opleggen, tenzij meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag, zoals de hogere rechtsnormen, zich daartegen verzetten. In die zin vereist artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook dat voor een verwijderingsmaatregel wordt opgelegd, rekening wordt gehouden met het gezinsleven, het hoger belang van het kind of de gezondheidstoestand. Dit zijn inderdaad relevante elementen eigen aan zijn persoonlijke situatie.

Waar verzoeker terugkomt op het feit dat hij *“onlangs”* zijn herkomstland had verlaten vanwege gebeurtenissen die hij daar heeft meegemaakt en daarom niet wenst terug te keren, blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker in België onder meer op 23 mei 2023 een

verzoek om internationale bescherming indiende, maar dat dit verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard en die beslissing ter kennis werd gebracht op 14 juni 2023. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker overigens niet onlangs zijn herkomstland heeft verlaten, maar reeds in oktober 2015 een eerste internationaal beschermingsverzoek heeft ingediend in België dat op 6 juli 2016 door het CGVS werd geweigerd (weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus). Verzoeker ging tegen deze beslissing in beroep, maar de Raad verwierp dit beroep op 8 november 2016. Verzoeker diende vervolgens beschermingsverzoeken in in Duitsland en Oostenrijk, maar werd terug overgedragen aan België waar hij op 12 juli 2017 een tweede beschermingsverzoek indiende, procedure die verzoeker zelf niet verderzette. Op 23 mei 2023 diende verzoeker dan een derde beschermingsverzoek in, dat door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard op 6 juni 2023. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 294 998 van 4 oktober 2023. De redenen waarom verzoeker niet naar zijn land wil terugkeren, zijn dus reeds uitvoerig onderzocht door het CGVS en de Raad. De Raad kan niet volgen dat het gehoor dat op 5 mei 2024 heeft plaatsgevonden, geen degelijk gehoor was. Hoe dan ook herhaalt verzoeker verschillende malen dat indien hij correct zou gehoord geweest zijn, hij zijn situatie in België concreet had kunnen toelichten. Nochtans blijkt dat er verschillende vragen werden gesteld aangaande de situatie in België, meer bepaald de gezins- en familiale toestand en de gezondheidstoestand. Nergens licht verzoeker toe welke toelichtingen en bijkomende stukken hij had willen voorleggen indien hij nogmaals zou gehoord geweest zijn en zou bijgestaan geweest zijn door zijn raadsman. Dit blijkt des te meer uit het gehoor van 30 september 2024, afgenomen door een sociaal assistent, waarin verzoeker weer niets nieuw toelicht en opnieuw bevestigt dat hij reeds asiel aanvraag, zijn problemen gekend zijn en hij geen kinderen, noch een familie- of gezinsleven in België of in Europa heeft.

Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing een onnauwkeurige en tegenstrijdige motivering bevat. Er wordt gesteld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de twee eerdere bevelen om het land te verlaten. Echter, verzoeker werd in juli 2024 spontaan uit het gesloten centrum vrijgelaten omdat men niet in staat was om het eerder bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren naar Senegal. Bijgevolg zijn de in het middel genoemde bepalingen volgens verzoeker geschonden en is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat op 8 juli 2024 de opdracht werd gegeven aan het gesloten centrum 127bis om verzoeker vrij te laten. Er werd hem evenwel opgelegd onmiddellijk gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd ter kennis gebracht op 5 mei 2024. De Raad acht echter daardoor de door verzoeker aangehaalde bepalingen in het middel niet geschonden. Immers, het is niet omdat de gemachtigde op dat ogenblik er niet in slaagde verzoeker gedwongen te verwijderen, dat het motief niet correct, tegenstrijdig of onnauwkeurig zou zijn dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel. Het komt verzoeker immers in de eerste plaats toe vrijwillig uitvoering te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, die hij heeft gekregen. Er kan op die grond niet aangenomen worden dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

In het derde onderdeel gaat verzoeker in op de schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet. Hij geeft eerst een uitgebreide theoretische toelichting bij artikel 8 van het EVRM. Concreet stelt verzoeker dat hij sinds 2017 in België woont en daarvoor ook al een jaar in België woonde, zodat hij bijna 9 jaar hier verblijft en zich dus noodzakelijkerwijs heeft kunnen integreren in de Belgische samenleving en een privéleven en gezinsleven heeft kunnen opbouwen. Verzoeker heeft gewerkt, een liefdesrelatie gehad en aan extra-sportieve activiteiten gedaan. Verzoeker heeft ook de vereniging "Vivre au grand jour" of "les gays sans papiers" opgericht. Zo heeft hij een groot aantal mensen kunnen ontmoeten en de meningsuiting van mensen in een gelijkaardige situatie kunnen vrijwaren. Hij heeft aldus grote dingen bereikt in België en is volledig geïntegreerd. Verzoeker wijst daarbij ook op een reeks vriendschappen die hij heeft kunnen ontwikkelen en het feit dat hij zich professioneel heeft kunnen ontplooiën.

Verder stelt verzoeker dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging vormt in zijn gezinsleven omdat hij door de uitvoering ervan elk contact met al zijn op het grondgebied aanwezige verwanten zou verbreken en moeten terugkeren naar een land waarmee hij geen banden heeft. Verder maakt verzoeker ook geen bedreiging uit voor de openbare orde, er wordt hem geen enkel strafbaar feit ten laste gelegd. In de bestreden beslissing werd geen rekening gehouden met verzoeker zijn privé- en gezinsleven.

Dat verzoeker wordt gedwongen om na bijna 9 jaar het grondgebied te verlaten, maakt volgens hem ook een schending uit van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoont in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Wat betreft het gezins- en familieleven stelt verzoeker dat de bestreden beslissing als gevolg heeft dat hij voor onbepaalde tijd elk contact met zijn op het grondgebied aanwezige verwanten zal moeten verbreken en zou moeten terugkeren naar het land waarmee hij geen banden heeft. Echter, verzoeker heeft in zijn gehoren verklaard dat hij geen kinderen, geen partner en geen gezins- en familieleden heeft in België, zoals de gemachtigde ook correct motiveert in de bestreden beslissing. Nu geen beschermingswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM is aangetoond, kan de bestreden beslissing ook niet tot gevolg hebben dat de uitvoering van de beslissing een verbreking van contact met familie zou veroorzaken. Des te meer nu de Raad leest in het administratief dossier dat verzoeker wel nog verklaart familiale banden te hebben in Senegal, meer bepaald met zijn zus.

Wat betreft het privéleven wijst verzoeker op het feit dat hij reeds bijna 9 jaar op het Belgisch grondgebied ononderbroken verblijft. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in 2017 nog verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend in Duitsland en in Oostenrijk, nadien heeft hij, ook in (juli) 2017, een tweede verzoek om internationale bescherming in België ingediend. Verzoeker verblijft aldus 7 jaar ononderbroken op Belgisch grondgebied, maar grotendeels in precair legaal verblijf tijdens de behandeling van de asielprocedures, of illegaal sedert het arrest van de Raad van 4 oktober 2023 naar aanleiding van het derde beschermingsverzoek. Ook al gaat het om een lange periode, kan niet louter om die reden worden aangenomen dat verzoeker bijgevolg een beschermingswaardig privéleven in België heeft opgebouwd. Verzoeker wijst erop dat hij heeft gewerkt, een liefdesrelatie heeft gehad en aan extra-sportieve activiteiten heeft gedaan, maar spreekt hierover in de verleden tijd en legt dienaangaande geen begin van bewijs voor. Waar verzoeker stelt dat hij de organisatie "les gays sans papiers" heeft opgericht, blijkt uit het arrest van de Raad dat aan verzoeker zijn geaardheid geen geloof werd gehecht (RvV 8 september 2016, nr. 177.413). Wat betreft het engagement als oprichter van die organisatie, blijkt eveneens uit het administratief dossier dat het CGVS hieromtrent twijfels heeft geuit in zijn beslissing van 6 juni 2023 en dat het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 294 998 van 4 oktober 2023. Het weze herhaald dat verzoeker thans ook niets voorlegt in het licht van de door hem genoemde organisaties, noch om andersoortige banden met het Rijk aannemelijk te maken.

Een beschermingswaardig privéleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM is bijgevolg niet aangetoond, dermate dat de gemachtigde ook niet diende over te gaan tot een belangenafweging dienaangaande.

Wat betreft artikel 3 van het EVRM, houdt deze bepaling een absoluut verbod op foltering of een menonwaardige of vernederende behandeling in. Anders dan verzoeker stelt, neemt de Raad niet aan dat het feit dat hij moet terugkeren na 7 jaar ononderbroken verblijf in casu kan beschouwd worden als foltering of een menonwaardige of vernederende behandeling. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat verzoeker zelf verklaarde geen familiale banden met België te hebben, doch wel met zijn zus in Senegal. Ook de vrees voor vervolging werd reeds verscheidene malen onderzocht door het CGVS en de beroepen werden verworpen door de Raad. Bijkomend blijkt uit de verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van zijn derde beschermingsverzoek dat hij daarin verklaarde dat zijn vriend, die veel heeft geleden en was verzwakt, in Senegal is gestorven als gevolg van ziekte, anders dan de tegenstrijdige verklaring hiermee dat zijn vriend in Senegal mishandeld werd en is gestorven als gevolg daarvan.

Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM blijkt niet.

In het vierde onderdeel gaat verzoeker in op het risico op onderduiken. Nu verzoeker al zo lang zonder onderbreking in België verblijft en hier twee verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, kan hij niet als voortvluchtige beschouwd worden. Bijgevolg worden volgens verzoeker de in het middel vermelde bepalingen geschonden.

De Raad volgt niet dat uit het lang verblijf van verzoeker op het grondgebied en uit het feit dat hij reeds drie verzoeken om internationale bescherming indiende, moet afgeleid worden dat er geen risico op onderduiken bestaat. Zoals de gemachtigde motiveert, kreeg verzoeker reeds verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten en gaf hij daar geen vrijwillig gevolg aan, zodat verzoeker inderdaad heeft duidelijk gemaakt zich niet aan een verwijderingsmaatregel te willen houden. Dit is een van de criteria, zoals voorzien in artikel 1, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet opdat van een risico op onderduiken kan worden gesproken. Uit de verklaringen uit het laatste gehoor van 30 september 2024 blijkt duidelijk dat verzoeker geen begrip heeft voor het feit dat de gemachtigde hem wil terugbrengen naar Senegal. Verzoeker verbleef reeds langdurig in precair legaal of illegaal verblijf in België en in Europa, bijgevolg kon de gemachtigde op redelijke wijze stellen dat er sprake is van een risico op onderduiken.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Er werd reeds in uiterst dringende noodzakelijkheid uitspraak gedaan over de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijfentwintigdoor:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES